

Arrest

nr. 119 200 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Griekse partner leggen op 8 januari 2013 te Aarschot een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Eveneens op 8 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 juni 2013 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Albanees

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of ver[b]lijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bovendien kunnen de handgeschreven data die de foto's vergezellen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, wordt ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.*
- Huurcontract: Dit huurcontract bewijst dat betrokkenen sinds 09.04.2012 hebben samengewoond in Griekenland. Artikel 40 bis stelt echter dat zij moeten aantonen dat 'zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag'. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde criteria.*

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1,2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen. Wettelijke basis Art 7, §1,2° legaal verblijf in België verstreken

Dat verzoeker opmerkt dat gedaagde er niet in slaagt de juiste wettelijke basis aan te tonen. Immers de beslissing vermeldt niet in welke wet verzoeker het art. 7 dient te zoeken. Meer nog, gans de bestreden beslissing bevat een vermelding van de toepasselijke wet. Zo worden art. 40bis vermeld zonder aanduiding van de juiste wet.

Meer nog art 42septies 52 § 4 5^e lid van het KB wordt aangeduid als wettelijke basis van de ganse beslissing. Het KB kent geeneens artikel 42 septies.

Dat het niet vermelden van de juiste wetgeving zeer duidelijk een schending vormen van de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient opnieuw in haar geheel vernietigd te worden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt in wezen dat verweerder in de bestreden beslissingen in gebreke is gebleven de juiste wet te duiden die werd toegepast waardoor deze beslissingen in rechte niet afdoende zijn gemotiveerd.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen evenwel correct op dat verzoeker zich bij zijn aanvraag zelf heeft beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om als familielid van een burger van de Unie te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Verder dringt de vaststelling zich op dat de bestreden beslissingen door middel van één akte aan verzoeker ter kennis werden gebracht en dat hierbij wordt verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit wordt niet betwist door verzoeker. In artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt verschillende malen verwezen naar "de wet", waarmee – overeenkomstig artikel 1 van dit koninklijk besluit – de Vreemdelingenwet wordt bedoeld. Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie vervat in "artikel 40bis". Verweerder ontleent zijn bevoegdheid tot het nemen van deze beslissing aan het geciteerde artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel is onlosmakelijk verbonden met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker aldus aangeeft dat niet wordt vermeldt "in welke wet" de artikelen 7 en 40bis, op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, dienen te worden gezocht, dient te worden aangenomen dat – gelet op bovenstaande vaststellingen – verzoeker er niet van onwetend kon zijn dat hierbij werd gedoeld op de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen ook melding wordt gemaakt van deze wet.

Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, benadrukt de Raad dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen - *in casu* een loutere verwijzing naar het artikel, zonder dat de wet wordt vermeld die werd toegepast - niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS, 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt. Gelet op voorgaande vaststellingen dient immers te worden aangenomen dat verzoeker kennis diende te hebben van het gegeven dat in de bestreden beslissingen – buiten waar wordt verwezen naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit – toepassing werd gemaakt van de Vreemdelingenwet en dat aldus het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht geacht kan worden te zijn bereikt. Er dient te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk in de

mogelijkheid was om met kennis van zaken na te gaan of het zin had de bestreden beslissingen aan te vechten.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.2.2. Verzoeker licht verder op geen enkele wijze toe op welke wijze de bestreden beslissingen zouden zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Enige schending van de materiële motiveringsplicht kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS